

РЕШЕНИЕ

№ 2613

гр. София, 19.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 05.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **9653** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.156 и сл. от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], център „Д. Н.“ №28 срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ /РА/ №Р-22221920006125-091-001 от 14.04.2021г., издаден от П. Т. П., орган-възложил ревизията и от П. Т. П.-ръководител на ревизията, потвърден с РЕШЕНИЕ №1125 от 26.07.2021г. на Директора на дирекция ОДОП, в частта за данъчни периоди от м.01.10.2018г. до 16.06.2020г. вкл. без дан.периоди от м.03.2020г. до м.05.2020г., когато не са начислени задължения /в която част не е предмет на съдебно оспорване/, като с РА в оспорената част са установени допълнителни задължения по ЗДДС като е доначислен данък от 350,54лв. за данъчен период м.06.2020г., както и за останалите данъчни периоди е доначислен ДДС по отказано право на данъчен кредит /ДК/ в общ размер от 19 773,39лв. и лихви за забава в общ размер от 55 514,74лв..

По изложените доводи в жалбата в оспорената част на РА-се моли същата да се уважи. Твърди се, че РА е постановен в противоречие с материално-правните норми. На първо място, изразява се несъгласие с начисляването на данък от 350,54лв. по чл.111 от ЗДДС към датата на дерегистрацията -06.06.2020г. за отчетените ДМА в размер от 1 752,71лв.. Визира се, че няма изложени никакви изводи и събрани доказателства. На второ място се твърди, че при ползането на ДК по придобитите активи има единствено позоваване на инвентарната книга като не е съобразено, че два

от тях /2 бр.МПС „О. К.“/ са били иззети от [фирма] през м.11.2020г..Твърди се, че неправилно е начислен ДК по фактура от 22.04.2019г., издадена от [фирма] и по фактура от 14.01.2019г., издадена от [фирма], доколкото датата на придобиване на активите е през 2017г., съгласно РД. Оспорват се и изводите за симулативност на сделките с [фирма], за които не е признат ДК от 15 000лв.. Твърди се, че бездействието на управителя на доставчика да не подаде информация за осигуряването вкл. по договори за управление – не следва да води до извода за симулативност. Също невнасянето на дължимите осигуровки. Прави се позоваване на съдебна практика на СЕС -решение от 13.02.2014г. по дело С18/2013г., както и решение №4089 от 13.04.2020г. по адм.дело №15/202г. на ВАС, I.- за това, че след като се приема, че услугите не са извършени от доставчика, то следва да има констатация дали са осъществени от друг субект. Подчертава се, че РЛ не може да контролира доставчика си [фирма]. Също по отношение на дублирането на фактури от [фирма] и касателно фактурата от [фирма] – се оспорват изводите в РА и решението. За първото се твърди, че няма данни и дори да има некоректни дати, не е ясно дали касаят доставчика или РЛ, като по отношение на втория доставчик –се визираща, че също не са събразени доказателства да е установено безспорно дали е deregистриран по ДДС. С оглед изложеното –се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Д.. Претендират се разноси по списък. Представят се писмени бележки.

Ответната страна се представлява от юрк.М., като се претендираща юрк.възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. ГРАД КАТО СЪОБРАЗИ СТАНОВИЩАТА НА СТРАНИТЕ И ОБСТОЯТЕЛСТВАТА ПО ДЕЛОТО, НАМИРА СЛЕДНОТО:

Жалбата е в срок, поради което следва да се разгледа по съществото ѝ.

Относно процедурата съдът съобразява, че: производството е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р- Със Заповед за възлагане на ревизия/ЗВР/ №Р-22221920006125-020-001/09.10.2020г., връчена по електронен път на 16.10.2020г., изменена със Заповеди №Р-22221920006125-020-002/09.12.2020г. и №Р-22221920006125-020-003/12.01.2021г., е възложено извършването на ревизия на „МР РУП 81“ Е. за определяне задълженията на дружеството за данък върху добавената стойност за данъчни периоди от 01.10.2018г. до 16.06.2020г. Заповедите са издадени от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., оправомощена със Заповед №РД-01-128/18.02.2020г. на директора на ТД на НАП С.. Съответно срока за ревизията е до 16.03.2021г..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22221920006125-092-001/26.02.2021г., по отношение на който направеното възражение е прието за неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22221920006125-091-001/14.04.2021г., издаден от П. Т. П., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията и П. Т. П., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С. – ръководител на ревизията. РА е връчен на ревизираното дружество по електронен път на 05.05.2021г..

Извършените процесуални действия от органите по приходите, подробно са описани в констативната част на ревизионния доклад, който по силата на чл.120, ал. 2 от ДОПК е неразделна част от ревизионния акт.

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, на РЛ е връчено

Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице /ИПДПОЗЛ/ №Р-22221920006125-040-001/12.10.2020г., по което не са представени доказателства.

С Протокол №1717058/21.12.2020г. е документирано посещение в офиса на счетоводното дружество, обслужващо ревизираното лице и преглед на оригинални първични документи за ревизирания период. С протокола са изискани документи и писмени обяснения, които са представени на 19.01.2021 г. и 22.02.2021г..

В хода на ревизията е установено, че [фирма] е извършвало ресторантьорска дейност в 2 обекта - пицария на адрес [населено място], [улица] сладкарница „К.“ на адрес [населено място], [улица]. За обектите дружеството има регистрирани ФУ, като при проверка в електронния регистър на НАП е установено, че има данни за извършени продажби до м. 03.2020г..

Установено е, че дружеството е deregистрирано по реда на ЗДДС, считано от 16.06.2020г.. На 27.08.2020г. в Търговския регистър е вписана Молба за откриване на производство по несъстоятелност на дружеството – т.д. №1628/2020г. по описа на СГС. На дружеството е извършвана предходна проверка, във връзка с подадено уведомление по реда на чл.78 от ДОПК за предприети действия по откриване на производство по несъстоятелност на задълженото лице. Извършената проверка обхваща периода 01.10.2018г. - 31.08.2020г. и е приключила с Протокол №П-22221920161084-073-001/08.10.2020г..

Годишното приключване за ревизираните периоди и счетоводното обслужване към момента на ревизията се извършва от [фирма], ЕИК[ЕИК]. Отчетността е заведена съгласно изискванията на Закона за счетоводството /ЗСч./, нарушения не са установени.

Към 30.06.2020г. дружеството притежава транспортни средства, не притежава имоти и за ревизираните периоди са подавани Уведомления по чл. 62 от Кодекса на труда /КТ/ за 13 назначени лица на трудови договори, заети в дейност с код 5610 - Дейности на ресторанти и заведения за бързо обслужване. Договорите са прекратени, последните на дата 03.01.2020г.. За ревизираните периоди дружеството има задължения за невнесени ЗОВ и Д. по Декларации обр. 6. За представляващия дружеството е констатирано, че е назначаван на трудови договори в други дружества на длъжности управител и управител ресторант, описани в РД.

На дружеството е извършвана ревизия по ЗДДС за данъчни периоди от 01.04.2017г. до 30.09.2018г./т.е. предходен период съобразно процесния обхващащ м.10.2018г. и сл./, приключила с РА №Р-22220218007316-091-001/27.09.2019 г., с който са установени задължения за внасяне. РА е потвърден от директора на дирекция ОДОП С. и е обжалван пред АССГ.

За извършените доставки:

1. Във връзка с deregистрация на дружеството, считано от 16.06.2020г. с Акт №220992001981018/08.06.2020 г., са определени задълженията по ЗДДС за последния данъчен период, вследствие начисляване на ДДС по реда на чл.111 от ЗДДС.

При прегледа на счетоводните документи в офиса на счетоводното дружество са събрани документи по отношение на наличните в дружеството активи към датата на deregистрация по ЗДДС. Допълнително са представени счетоводни данни, но не е представена изисканата оборотна ведомост към 16.06.2020г.. От дружеството е представена оборотна ведомост към 30.06.2020г., от която е установено, че към тази дата дружеството отчита дебитно салдо на активи по сметка 205 -Транспортни

средства в размер на 13 193,92лв.. От представена инвентарна книга е установено, че дружеството към 16.06.2020 г. отчита ротативна хибридна фурна – 2 бр., щанцов инструмент, хладилна витрина – 2 бр., хладилна витрина за шоколад и хладилна витрина за сладолед, фурна за пици, индукционен котлон и 2 бр. МПС - О. К.. По данни от електронния регистър на НАП и събраните в хода на предходната ревизия доказателства, заведените активи от дружеството са придобити с фактури, по които изцяло е ползван данъчен кредит, издадени от [фирма] и по договори за финансов лизинг с [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК].

В хода на ревизията от ревизираното лице е изискана декларация за точното местонахождение на налични активи /ДМА, стоки, материални запаси/, като са представени документи за разпореждане и отписване на ДМА. Съгласно представената оборотна ведомост, описаните активи по сметка 204, към 30.06.2020г. не са налични към момента на проверката. Представена е фактура №3...2/17.06.2020 г. /с дата на издаване на деня следващ датата на deregистрация по ЗДДС/ с получател [фирма], ЕИК[ЕИК], на стойност 950,00лв.. По фактурата не е начислен данък. Предмет на фактурата са описаните по-горе активи, без МПС. Установено е, че получателят не е регистриран по ЗДДС, което не дава възможност за проследяване на датата на документирание и деклариране на доставката от клиента.

По отношение на двете МПС от дружеството е декларирано, че автомобилите са иззети от [фирма] през м. 11.2020г. Представено е Уведомление изх.№01019553/1#7/02.10.2020 г., издадено от лизингодателя във връзка с неизпълнение на клаузите по Договори за финансов лизинг №01019553/00001 от 10.04.2017 г. и №01019553/00002 от 10.04.2017г..

Предвид изложеното е констатирано, че към датата на deregистрацията [фирма] отчита налични ДМА на стойност 1 752,71лв., формирани от данъчната основа при придобиването на активите, намалена с отчетените разходи за амортизация. На основание чл. 111, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който към датата на deregистрацията се смята, че лицето извършва доставка по смисъла на закона на всички налични стоки и/или услуги, за които е ползвало изцяло или частично данъчен кредит и които са: 1. активи по смисъла на ЗСч., или 2. активи по смисъла на Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/, различни от тези по т. 1. Съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 5 от ЗДДС, данъчната основа на доставка на стоки и/или услуги по чл. 111, определена към началото на месеца, в който е прекратена регистрацията на лицето, е данъчната основа при придобиването или себестойността на стоката, а в случаите на внос – на данъчната основа при вноса или на направените преки разходи за придобиване на услугата, намалена с разходи за изхабяване предвид обичайния икономически живот на стоката или на услугата. Когато данъчната основа не може да се определи по този ред, данъчната основа е пазарната цена.

Данъкът се включва в резултата за последния данъчен период и се внася в срока за подаване на справка-декларацията за този данъчен период, като декларирането се извършва по общия ред на ЗДДС – чл. 111, ал. 3 от закона – декларира се по реда и в срока по чл. 125 и се внася в срока по чл. 89 от с.з.

Предвид изложеното, на основание чл. 111, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 27, ал. 5 от ЗДДС, е доначислен данък в размер на 350,54 лв..

За получените доставки и ползваното право на приспадане на данъчен кредит:

1. На основание чл.45 от ДОПК, е извършена насрещна проверка на [фирма], ЕИК[ЕИК], документирана с Протокол за извършена насрещна проверка /ПИНП/

№П-22221020174743-141-001/08.01.2021г.. На дружеството е връчено ИПДПОЗЛ с писмо с обратна разписка, получено на 23.10.2020г. от Р. Я. – служител, във връзка със 7 фактури, издадени на жалбоподателя в данъчен период м. 10.2018г., с начислен ДДС 15 000,00лв. и предмет на доставките плащане по договор. Документи не са представени.

При проверка в електронния регистър на НАП е установено, че дружеството е deregистрирано по реда на ЗДДС от 09.04.2019г. Доставчикът е включил фактурите в дневник продажби с предмет по договор. Разполагал с 1 наето по трудови правоотношения лице /Б. М. А./, на длъжност монтажник на дограма от 31.08.2006г. до 20.06.2019г.. Относно назначеното лице е констатирано в кои други дружества е наемано по трудови правоотношения, с посочване на дати на назначаване, съответно на прекратяване, като е посочено, че деклариранията от [фирма] дата на прекратяване на трудовия му договор, е некоректна. За последващи периоди от дружеството са подавани уведомления за сключени трудови договори за лица наети в дейност „Строителство на жилищни и нежилищни сгради“, всички с дата на сключване 10.11.2018г.. Договорите са прекратени от 20.06.2019г.. За управителя няма данни за осигуряване в дружеството, в т.ч. по договор за управление и контрол. Не са наемани лица по извънтрудови правоотношения, не са подавани Декларация по чл. 55, ал. 1 от ЗДДФЛ и чл. 201, ал. 1 от ЗКПО, в т.ч. за тримесечията на 2018 г. Не е подадена ГДД по чл. 92 от ЗКПО за 2018г., за предходните години дружеството не е осъществявало дейност. Няма движимо и недвижимо имущество. Посочени са публикуваните съобщения по чл.32 от ДОПК, след ревизирия период, както и на кои дружества управителят И. Г. К. е собственик/съдружник и представляващ /21 броя/. За м. 10.2018 г. [фирма] е декларирало получени доставки изцяло от доставчици с рисков профил по ЗДДС и с прекратена регистрация. За предходни периоди дружеството е подавало нулеви СД по ЗДДС, няма регистрирано ФУ.

От ревизираното лице, при проверка на документацията му са събрани копия на фактурите, разпечатки на преводни платежни нареждания, счетоводни разпечатки на аналитичен регистър на доставчика. От тях е установено, че предмет на доставките е плащане по договор. Констатирано е, че в представените документи не е наличен договор сключен с [фирма]. С протокола от 21.12.2020г. допълнително е изискано представянето на всички съпътстващи документи във връзка с доставките - договори, ППП, актове и др., но такива не са представени.

Относно плащането са представени разпечатки на платежни нареждания от 18.12.2018г. от [фирма], като плащането е осчетоводено. Фактурите също са осчетоводени по сметки 602 - Разходи за външни услуги и 613 -Разходи за придобиване. Съгласно представена Главна книга за 2018 г., сметка 602 е приключена в кореспонденция с дебита на сметка 702 Приходи от продажба на стоки и 709 Приходи от друг продажби. Сметка 613 е приключена в кореспонденция с дебита на сметка 219 Други дълготрайни нематериални активи, като салдото по сметка 219 е дебитно, в размер на 272 850,00 лв.

На база изложеното е направен извод, че и от двете страни по доставките не са ангажирани документи, идентифициращи предмета на доставките. Не са представени доказателства за място на извършване на доставките, товарене и разтоварване, складиране и транспортиране на фактурираните стоки. С оглед счетоводното отразяване не са представени доказателства за извършени услуги и техния вид, и обекти, с които са свързани. Направен е извод, че е налице липса на доказателства

относно възможността на сочения доставчик да извърши фактурираните доставки и същите са привидни /налице абсолютна симулация - изобщо липсва доставка/. На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, е отказан данъчният кредит по процесните фактури.

2. Установено е, че дружеството е приспаднало данъчен кредит по фактури издадени от лица, които не са регистрирани по реда на ЗДДС - [фирма],[ЕИК] - 5 фактури, издадени в данъчни периоди м. 06, м. 07, м. 08, м. 09 и м. 10.2019 г. с предмет покупка на материали и начислен ДДС 1 020,52 лв. и [фирма], ЕИК[ЕИК] – 5 фактури издадени в данъчни периоди от м. 01 до м. 05.2019 г., със същия предмет и начислен ДДС 853,55 лв.

По данни от електронния регистър на НАП Р. В. М., ЕГН [ЕГН] като физическо лице е с регистрация по ЗДДС, считано от 26.11.2019г., а ЕТ е с прекратена регистрация по ЗДДС, считано от 01.04.2020г. О. Д. И., ЕГН [ЕГН], не е регистриран и не бил регистриран по ЗДДС.

Посочена е разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, съгласно която задълженото лице има право да приспадне на данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави. На основание чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, е отказан данъчният кредит по издадените от [фирма] и [фирма] фактури.

3. В РД е констатирано, че ревизираното лице е ползвало данъчен кредит по фактура №[ЕГН]/09.08.2018 г. издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет - брандиране на автомобил и начислен ДДС 357,00 лв. При идвършена преходна ревизия, данъчният кредит по тази фактура, е признат в данъчен период м. 08.2018 г.. В хода на настоящата ревизията е установено, че по същата фактура е ползван данъчен кредит **повторно в данъчен период м. 02.2019 г.**

Извършена е насрещна проверка на [фирма], завършила с ПИНП №П-22221721060288-141-001 07.04.2021 г. Констатирано е, че доставчикът е издал на ревизираното лице фактури №[ЕГН]/10.11.2017 г., с предмет на доставката демонтаж и брандиране на автомобил, с начислен ДДС 349,60 лв. и фактура №[ЕГН]/04.12.2017 г., с предмет на доставката демонтаж и монтаж фолио автомобил и начислен ДДС 461,80 лв. Констатирано е, че дружеството е упражнило право на данъчен кредит по посочените 2 фактури отново в данъчен период м. 02.2019г., **като е променило годината от 2017 г. на 2018 г.**, но е запазило датите. Според органите по приходите е извършено незаконно антидатиране, което представлява документ с невярно съдържание. На основание чл. 72, ал. 1 от ЗДДС, с РА, е отказано право на приспадане на данъчният кредит по описаните три фактури в посочените размери в данъчен период м. 02.2019 г.

4. В РД е констатирано, че дружеството е упражнило данъчен

кредит по фактури, извън допустимия период за упражняване на данъчен кредит. Това са фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] в данъчен период м. 01.2018 г., с предмет - услуга и начислен ДДС 198,00 лв.; [фирма], ЕИК[ЕИК], издадени в данъчни периоди м. 01 и м. 03.2018 г., с предмет - услуга и начислен ДДС 263,14 лв.; **[фирма]**, ЕИК[ЕИК], издадени в данъчни периоди м. 01 и м. 03.2018г., с предмет -услуги и начислен ДДС 869,85лв. Съгласно констатациите в РД, възприети изцяло в РА, че за посочените фактури не са изпълнени условията за упражняване на право на приспадане на данъчен кредит, с оглед допустимия период за упражняването му съгласно чл. 72, ал. 1 от ЗДДС. На основание посочената законова разпоредба, във връзка с ал. 2, т. 1 и 2 от ЗДДС, е отказан данъчният кредит по процесните фактури.

5. Ревизираното лице е ползвало данъчен кредит по фактура №[ЕГН]/14.01.2020г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет на доставката - външни услуги и начислен ДДС 400лв.. При проверка в електронния регистър на НАП е установено, че фактурата е с получател- „МР В.“ Е., ЕИК[ЕИК], с предмет на доставката -поддръжка на сайт. На основание чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактурата, издадена на трето лице.

6. За данъчните периоди м. 11 и м. 12.2018г., м. 06, м. 11 и м. 12.2019г. и м. 02.2020г., са начислени само лихви за забава, поради невнасяне в срок на декларирания ДДС.

С оглед изложените констатации е издаден РД и РА.

Пред директора на дирекция „ОДОП“ жалбоподателят е оспорил изцяло РА с твърдения за недостатъчна яснота и събрани доказателства. Визирано е, че 2 автомобила „О. К.“, са иззети от **[фирма]** през м. 11.2020г., поради което е прието, че РЛ е ползвало данъчен кредит за същите. Неоснователно според лицето е доначислен данък, във връзка с фактура №[ЕГН]/22.04.2019 г. издадена от [фирма] и №100000874100/14.01.2019г., издадена от [фирма], като е прието, че активите са придобити и въведени в експлоатация през 2017г.. Оспорени са и констатациите за отказан ДК по фактурите, издадени от [фирма] по съображения, че не следва да се отговаря за пропуските на доставчика.. Оспорени са и останалите установени задължения, като твърди, че изводите са формирани само на базата на проверка в електронния регистър на НАП, без да са събрани доказателства за твърденията на органите по

приходите. Не са представени доказателства.

Ответникът с решението си е приел следното:

Не е споделено възражението за неразглеждане на доводите му. Визирано е, че видно от констатациите в РА, органите по приходите са разгледали възражението като са посочили, че то не съдържа състоятелни аргументи. РД е неразделна част от РА, поради което е констатирано, че са спазени изискванията на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

Относно извършените доставки и начисленият ДДС- ответникът е приел, че при проверка в електронния регистър на НАП е установено, че към датата на дерегистрацията дружеството е разполагало с активи на стойност 1 752,71 лв.. Тези активи са двата автомобила „О. К.“, придобити през 2017г. от [фирма], фурна за пици модел FME 4+4 и индукционен котлон, придобити от [фирма] и [фирма] през 2019г., а не както твърди жалбоподателя през 2017г.. Самото ревизирано лице посочва, че двата автомобила са иззети от [фирма] едва през м.11.2020г., като преди това лицето е получило Уведомление от 02.10.2020г., че по договорите за финансов лизинг дължи вноски и в срок от 15 дни ако не бъдат платени, автомобилите следва да бъдат върнати или ще бъдат предприети действия според българското законодателство и Общите условия на Е. А. ЕАД. Констатирано е, че дължимите суми не са платени и през м. 11 автомобилите са иззети. Към датата на дерегистрацията на ревизираното лице, безспорно е установено, че същите са били налични в ревизираното дружество. Също се отнася и за фурната за пица и индукционният котлон, които също са били налични към 16.06.2020 г. – датата на дерегистрация на дружеството. Последващата им продажба, документирана с представената от жалбоподателя фактура №2/17.06.2020г., издадена на [фирма],[ЕИК], /която е опростена, без посочен ДДС на отделен ред/, е неотнормима към дължимостта на данъка към датата на дерегистрация, към която активите са били налични.

При проверка в електронния регистър на НАП се установява, че ревизираното дружество е ползвало данъчен кредит във връзка с посочените активи, тъй като е включило получените фактури за лизинговите вноски и такси свързани с автомобилите и тези за закупените фурна и котлон в съответните дневници за покупки. За пълнота на изложението следва да се отбележи, че в процедурата по дерегистрация на дружеството, е изготвено и връчено по

електронен път ИПДПОЗЛ №222692001525524-1/29.04.2020 г., с цел да се установи с какви активи е разполагало дружеството. Документи не са представени и не е осигурен достъп до такива. Поради това, дружеството е deregистрирано на основание чл. 176 от ЗДДС с Акт за deregистрация по ЗДДС №220992001981018/08.06.2020г..

Ответникът е констатирал, че дружеството не е начислило ДДС на основание чл.111, ал. 1, т. 1 от ЗДДС върху стойността на наличните активи при deregистрацията. Визирано е, че основната цел на разпоредбата на чл.111, ал. 1 от ЗДДС е да се избегне възможността стоките, за които дължимият ДДС е станал подлежащ на приспадане, да станат обект на необложено с данък крайно потребление вследствие на преустановяването на облагаемата икономическа дейност, независимо от свързаните с последното причини или обстоятелства /в това число deregистрация според решение от 8 май 2013 г., М., С-142/12, т. 28/. В този случай държавите членки могат да приемат, че данъчнозадълженото лице извършва само на себе си доставка, която поражда задължение за начисляване на дължимия или платен от него по получени доставки ДДС и за внасянето му в държавния бюджет. Съгласно разпоредбата на чл. 111, ал. 3 от ЗДДС, данъкът по ал. 1 се включва в резултата за последния данъчен период, декларира се по реда и в срока по чл. 125 и се внася в срока по чл. 89. При проверка в електронния регистър на НАП се установява, че ревизираното лице за периодите от м. 03 до м. 06.2020 г. е подавало СД с нулеви стойности, т.е. не е декларирало никакви доставки, съответно не е начислявало данък. В данъчно-осигурителната му сметка също не се установяват вноски за ДДС, свързани с наличните активи. Всичко това прави необосновани твърденията в жалбата му за начисляване и плащане на ДДС при deregистрация. Предвид изложеното РА в тази част е прието за правилен и е потвърден.

1.Относно **получените** доставки и правото на приспадане на данъчен кредит е констатирано, че:

2.1. Предмет на спор е отказаният данъчен кредит по 7 фактури издадени от [фирма], с начислен ДДС 15 000лв. и предмет - плащане по договор. Лицето твърди, че фактурите са включени в дневника за продажби, констатираните от органите по приходите за нередности при доставчика и непредставянето на доказателства, не били основание за отказ на данъчен кредит. От

ревизираното лице, са събрани само фактурите, платежни нареждания, и аналитичен регистър на доставчика. От тях е установено, че предмет на доставките е плащане по договор. **Договор не е представен.** Установено е и че фактурите са осчетоводени по сметка 602- Разходи за външни услуги и 613 -Разходи за придобиване. Същевременно сметките са приключени със сметки 702 Приходи от продажба на стоки и 709 Приходи от други продажби. Сметка 613 е приключена в кореспонденция с дебита на сметка 219 Други дълготрайни нематериални активи. Ревизираното лице в дневника за покупки е посочило като предмет на доставките стоки, а същевременно твърди, че назначеното лице на длъжност монтажник на дограма, е свързано с поддръжката на неговите обекти. Видно от изложеното, **не може да се установи дори какъв е предметът на доставките.**

Посочено е, че съгласно разпоредбите на ЗДДС, правото на приспадане на данъчен кредит задължително е предпоставено от наличието на реално извършени доставки на стоки или услуги. Данъчен кредит по смисъла на чл. 68, ал. 1 от ЗДДС е сумата на данъка, която регистрираното лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон, а по силата на чл. 68, ал. 2 това право възниква, когато подлежащият на приспадане данък стане изискуем. За целта не е достатъчно само наличието на издаден данъчен документ /фактура/ и отразяването ѝ в счетоводството на получателя, а следва да е установено, че стопанската операция е действително осъществена по издадената фактура, съобразно принципите на ЗСч.

Акцентирано е на обстоятелството, че в хода на проведеното ревизионно производство органите по приходите са предприели процесуални действия, като както в хода на извършената насрещна проверка, така и в хода на ревизията са изискани относими доказателства и от двете страни по доставките. Извършен е преглед на документи в офиса на ревизираното лице, както и справки в електронния регистър на НАП. Доставчикът не е представил исканите документи, а ревизираното лице е представило само описаните по-горе документи. Те обаче не са достатъчни за да се докаже, че именно този доставчик е реализирали фактурираните доставки, като се отчете фактът, че от тях дори не може да се установи какъв е предмета на фактурираната доставка. Не е налице аналитична счетоводна отчетност /надеждна одитна следа/, която да удостовери

отразяването на доставките в счетоводството на доставчика, а при отразяването само в счетоводството на ревизираното лице, не може да се направи взаимовръзка между страните по доставките и само въз основа на вписванията в него да се обоснове извод, че доставчикът действително е имал капацитета да извърши процесната доставка.

Въз основа на изложеното са направени следните изводи: от РЛ не е представен договор, от който да се установи какъв е предметът по доставките. Договорът не е пряко доказателство за тяхната реалност, но е индикация, че страните са поели ангажимент да ги извършат и при какви условия. Не са представени съпътстващи документи и от двете страни по доставките. Не може да се установи и как е формирана цената на доставките, тъй като във фактурата е посочено за количество 1, а единичната цена и общата стойност са еднакви.

Визирано е, че правото на приспадане на данъчен кредит възниква за получателя, при условие че същият притежава данъчен документ, издаден по реда на ЗДДС и съдържащ изискуемите реквизити. Това е условие за упражняване на правото на данъчен кредит /аргумент от чл. 71, т. 1 от ЗДДС/ и затова Директива 2006/112/ЕО на Съвета – чл. 226 въвежда строги изисквания за съдържанието на фактурата. По изложеното -в решенията на СЕС се застъпва същественото значение на факта на притежаването на фактура, отговаряща за изискванията на закона и във връзка с това и приложението на принципа на неутралност на данъка, изразяващ се в незабавно упражняване на правото на данъчен кредит. Следва обаче да се отбележи, че законът въвежда не само условия за упражняване на правото на данъчен кредит, но и условия за възникването му – чл. 68 и чл. 69 от ЗДДС, като правопораждащият юридически факт е изпълнението на облагаема доставка, респ. – възникване на данъчно събитие. В този смисъл – решение от 29.04.2004г. по дело C-152/02, Пето отделение /TERRA BAUBEDARF-HANDEL G./, съгласно което правото на приспадане на данъчен кредит следва да бъде упражнено през данъчния период, през който са изпълнени едновременно двете изискуеми от закона условия, а именно стоките да са били доставени или услугите извършени и данъчнозадълженото лице да притежава фактура или друг аналогичен документ.

В контекста на изложеното –ответникът е маркирал, че следва да се прецени и доказателствената сила на процесните фактури.

Отбелязано е, че начина на посочване на предмета на доставките –плащане по договор, без същият да е индивидуализиран, е некоректен. Такова формулиране на предмета на доставката е недопустимо както от гледна точка на обективното право, така и от гледна точка на обичаите в практиката в случаите, когато документирането наистина отразява стопанска дейност, преследваща конкретна бизнес цел и договорите се сключват и изпълняват с дължимата от двете страни грижа на добър търговец. Освен това, то затруднява преценката за реалност на доставката, доколкото именно посочването на конкретния предмет е изходна база за това. Настоящата инстанция намира, че редовността на данъчната фактура не се обуславя единствено от посочването на ДДС на отделен ред, а следва да се преценява според изискванията на чл. 114 от ЗДДС /аргумент от чл. 71, т. 1 от ЗДДС/. В конкретния случай фактурите, по които е приспаднал данъчен кредит, не съдържат изискуемата от закона информация за доставката – не съдържат реквизит по чл. 114, ал. 1, т. 9 – количеството и вида на доставката и т. 11 единичната цена без данъка /Посочените разпоредби съответстват напълно на изискванията, въведени с чл. 226 от Директивата./.

Прието е, че представените копия от фактури не съдържат в пълнота обективни факти, позволяващи да се установи само въз основа на тях какво точно е изпълнението. Липсата на конкретни данни за вида на доставеното, от една страна, пречатства преценката за реалност на доставките, а от друга - е самостоятелно основание за непризнаване на правото на данъчен кредит на основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 114, т. 9 от ЗДДС. Също така, редовността на фактурата същевременно обезпечава редовността на счетоводни записвания, както и изпълнението на задължението по чл. 123 от ЗДДС – всяко задължено лице да води подробна счетоводна отчетност, която е достатъчна за установяването на задълженията му по този закон. В тази връзка от чл. 18 /1//а/ и чл. 22 /3//а/ на Шеста Директива, и съответните норми на Директива 2006/112/ЕО, както и от становището на комисията може да се направи изводът, че по отношение на изискванията към фактурите държавите могат да поставят допълнителни изисквания, като същите не трябва да затрудняват съществено упражняването на правото на данъчен кредит. В тази връзка с ТР № 5/2004 на ОС на ВАС е прието, че при преценката на доказателствената сила на първичните

счетоводни документи следва да се анализира самата фактура според информация за регистрирани по ЗДДС лица и възникнало облагаемо данъчно събитие.

Посочено е, че при проверка в електронния регистър на НАП се установява, че доставчикът не разполага с обекти, а за процесния период е имал наето по трудови правоотношения само едно лице, на длъжност монтажник дограма. От м. 11.2018 г. са наети други лица в областта на строителство. Не се установяват и лица наети по извънтрудови правоотношения. Дружеството не е подавало ГФО и ГДД по чл. 92 от ЗКПО от 2015 г. насам т.е., не може да се установи дали въобще е извършвало дейност и каква. От Търговския регистър /ТР/ се установява, че е декларирало дейност с код 2223 Производство на дограма и други изделия от пластмаса за строителството и 2003 Производство на изделия от пластмаса за строителството. То не обявило ГФО в ТР за нито една година от създаването си. В заключение, може да се направи извод, че процесният доставчик не е имал капацитета да извърши фактурираните доставки, а представените документи не доказват тяхната реализация.

Относно плащането по доставките е посочено, че са представени платежни нареждания, но не са представени доказателства от доставчика, че сумите са постъпили в неговия патримониум.

Ответникът е отбелязал, че нормалният стопански оборот и предвидимата икономическа логика на отношенията между добросъвестни търговски субекти предполага сключването и изпълнението на договори с разпознаваеми и проследими търговци, какъвто горепосоченият не е. Посочено е, че в случая не е целено предоставяне, съответно получаване на доставки, а само съставяне на данъчни документи, които да осигурят възможност за ползване на право на данъчен кредит за съответните периоди. Тези факти и обстоятелства навеждат на извода, че на ревизираното лице му е било известно участието във формални сделки, без да има фактически осъществени престации, а ако е имало такива, то те не са извършени пряко или чрез подизпълнител от издалия фактурите стопански субект. Няма спор, че страните по търговските сделки са свободни да сключват всякакви договори, но при преценка на тяхната действителност, т.е. доколко те не са симулативни, настоящата инстанция приема, че за целите на данъчното облагане и упражняване правото на данъчен кредит, изявленията на страните не следва да се

кредитират безусловно, а следва да се преценява с оглед събрания по преписката доказателствен материал. От страните по сделките не са ангажирани достатъчно доказателства доказателства какъв е видът на доставките, как е определена стойността им, как реално са извършени, къде и от кого.

Посочено е в решението на ответника, че ползването на право на приспадане на данъчен кредит по документи с невярно съдържание, които не са съставени в резултат на действително развили се търговски взаимоотношения, се квалифицира от СЕС като позоваване на правото на приспадане с измамна цел или с цел злоупотреба – Решение от 06 декември 2012 г. по дело С-285/11, [фирма], т. 36. Ползването на данъчен кредит с измамна цел не се толерира от закона. Извод за наличие на такава следва да се направи въз основа на събраните в хода на ревизията доказателства и установените обективни данни, както са сторили органите по приходите в настоящото производство.

Директорът на дирекция „ОДОП“ е приел, че правилен се явява крайният извод, че жалбоподателят не е доказал получаването на реални доставки по смисъла на ЗДДС. Действително, получателят не може да се държи отговорен за обстоятелства от дейността на доставчиците, които той не може да контролира. Това обаче важи единствено в случаите, в които получателят е бил добросъвестен и е положил дължимата грижа, за да се увери, че не участва в данъчна измама. От данните по преписката не може да се установи добросъвестно поведение от страна на жалбоподателя вкл. и доколкото представените от същия документи не дават достатъчно ясна индикация, че сделките са реални и които по несъмнен начин да удостоверят възможността на доставчика да извършат фактурираните доставки.

С оглед изложеното РА в посочената част е потвърден, както и относно отказания данъчен по останалите фактури, описани по-горе в решението на различни основания.

Ответникът е приел, че от наличните по преписката доказателства се установява, че на **[фирма]** и [фирма] са извършени насрещни проверки, приключили с описаните по-горе протоколи, като и от двете дружества са представили доказателства. Останалите факти се установяват именно при проверка в регистъра на НАП.

Относно фактура №[ЕГН]/09.08.2018г., издадена от [фирма], при проверка в дневниците за покупки се установява, че ревизираното лице е включило фактурата в данъчен период м. 08.2018 г. и е

ползвало данъчния кредит по нея. В данъчен период м. 02.2019 г. е включило отново същата фактура в дневника за покупки, за което няма законово основание. Доставчикът е включил фактурата в дневника за продажби в периода на издаването ѝ и няма друга издадена фактура със същия номер, включена в дневниците за продажби. Предвид това, законосъобразно е отказан данъчният кредит по процесната фактура.

На основание чл. 72, ал. 1 от ЗДДС, е отказан данъчният кредит по фактури №[ЕГН]/10.11.2017г. и №[ЕГН]/04.12.2017 г., като същите са включени в дневника за данъчен период м. 02.2019 г. Отразено е обаче, че са издадени през 2018 г. Във връзка с тях на доставчика е извършена насрещна проверка, в хода на която [фирма] е представило процесните фактури, хронологии на осчетоводяването и плащането, и документи за осчетоводяването им. От фактурите е видно, че са с година на **издаване 2017 г.** и доставчикът ги е включил в дневниците за продажби в периодите на издаването им. Съгласно изискванията разпоредбата на чл. 72, ал. 1 от ЗДДС регистрирано по закона лице може да упражни правото си на приспадане на данъчен кредит за данъчния период, през който е възникнало това право, или в един от следващите 12 данъчни периода. Съгласно ал. 2 от правото по ал. 1 се упражнява, като лицето включи размера на данъчния кредит при определяне на резултата за данъчния период по ал. 1 в справка-декларацията по чл. 125 за същия данъчен период и посочи документа по чл. 71 в дневника за покупки по чл. 124 за данъчния период по т. 1. Видно е, че дружеството не е упражнило правното си на данъчен кредит в определения срок, който е изтекъл през м. 11, съответно м. 12.2018 г., след което правото му е преклудирано.

Фактурите от [фирма] са издадени в данъчни периоди м. 06, м. 07, м. 08, м. 09 и м. 10.2019 г., а тези от [фирма] в данъчни периоди от м. 01 до м. 05.2019 г. Както правилно е установил ревизиращият екип, при проверка в електронния регистър на НАП се установява, че Р. В. М. с [фирма] е регистриран по реда на ЗДДС от 26.11.2019 г. /след периодите на издаване на фактурите/ и е дерегистриран от 01.04.2020 г. Другият търговец въобще не е имал регистрация по реда на ЗДДС.

Документирането на доставките е уредено в Глава единадесета на ЗДДС, където в чл. 113, ал. 1 е посочено, че „Всяко данъчно задължено лице – доставчик е длъжно да издаде фактура за извършената от него доставка на стока или услуга...“. В ал. 9 от

същия член е посочено, че данъчно задължените лица, които не са регистрирани по този закон, нямат право да посочват данъка в издаваните от тях фактури или известия към фактури. Предвид това, търговците са издали незаконосъобразно процесните фактури и следователно, ревизираното лице няма право на данъчен кредит по тях.

Относно отказаното право на приспадане на данъчен кредит по фактурите, издадени от [фирма] в данъчен период м. 01.2018 г., [фирма] в данъчни периоди м. 01 и м. 03.2018 г. и [фирма] в данъчни периоди м. 01 и м. 03.2018 г., при проверка в електронния регистър на НАП се установява, че фактурите, описани на стр. 18-19 от РД, са включени в дневника за покупки на ревизираното лице в данъчен период м.04.2019г., т.е. **след изтичането на 12 месеца**, определени с чл. 72 от ЗДДС. Поради това и в тази част с РА законосъобразно е отказан данъчният кредит по процесните фактури и следва да се потвърди.

Относно фактура №[ЕГН]/14.01.2020г. издадена от [фирма], по която жалбоподателят е ползвал данъчен кредит, също се потвърждава установеното в хода на ревизията. При проверка в електронния регистър на НАП се установява, че посочената фактура е издадена с получател друго дружество - „МР В.“ Е., което е включило фактурата в дневника си за покупки и е упражнило правото на приспадане на данъчен кредит. При извършената насрещна проверка на доставчика, същият е представил фактурата и е потвърдил, че фактурата е за първа вноска за изработването на уеб сайт на [фирма]. Същата е платена на 20.07.2020 г. и са издадени още 2 фактури за второ и окончателно плащане по сделката, от 12.08.2020 г. и 15.09.2020 г. Следователно, няма данни и доказателства ревизираното лице да е получател по фактурата или към него да има издадени фактури от този доставчик.

За данъчни периоди м. 11 и м. 12.2018 г., м. 06, м. 11 и м. 12.2019 г. и м. 02.2020г. са начислени само лихви за забава. Същите произтичат от това, че дружеството е декларирало със СД данък за внасяне, но не го е внесло. Лихви за деклариран и невнесен данък са начислени и в другите периоди в обхвата на ревизията, в които са установени задължения с РА. Доказателства за внасянето на ДДС не са представени както в хода на ревизията, така и пред ответника.

С оглед изложеното е постановено процесното решение №1125 от

26.07.2021г. на ответника.

В СЪДЕБНОТО ПРОИЗВОДСТВО с определние на л.238 от 15.11.2021г. на състава е указано на страните доказателствената тежест вкл. на жалбоподателя по отделните доставки.

Доказателства от оспорващия не са представени, като по искане на същия е изслушано СИЕ, чието заключение на в.л. М. Н.-Г. на л.253 –СЪДЪТ напълно кредитира.

Видно от същото на въпроса дали редовно е водено счетоводството на РЛ –в.л. е проверило и анализирано първичните счетоводни документи, записвания по сметки 20,30,40,50 и 60, 61 и 70, главна книга, оборотните ведомости и ГФО, като прави извода, че има отчетени **формални разходи** по фактури с предмет „услуги“, „по договор“ и „материали“. В.л. прави изводите, тъй като не може да се установи предмета на доставката, къде са вложени материалите, колко отиват за последващи доставки. Визирано е, че за едни и същи доставки е упражнено право на ДК 2 пъти / [фирма]/. Има отчетени доставки с трето лице –получател т.е. не РЛ / [фирма]/. Отчетени са доставки то нерегистрано по ДДС лице / [фирма] и [фирма]/. **В.л. прави извода, че са нарушени принципите за документална обосновааност на счетоводните операции, вярно и честно представяне на счетоводно-отчетната информация-чл.24, ал.1 и ал.2 от ЗСчт..** Има хронологични регистри, но отразяването е формално на счетоводните операции. Също на въпрос 2 –дали са осчетоводени фактурите, по които е отказано право на ДК в счетоводството на доставчиците- вещото лица сочи, че за доставките от [фирма] няма данни за водена счетоводна отчетност. За [фирма] и [фирма]/-не са регистрирани по ДДС.Доставчикът [фирма] е осчетоводил и признал приходите, но по фактурите №4462 от 10.11.2017/18/? / и 4504 от 04.12.2017/18 /?/- РЛ е упражнило ДК два пъти. На въпрос №3 дали има съпътстващи документи, по фактурите като разписки, приемо-предавателни протокили, в.л. сочи, че няма такива. За кадровата и техническата обезпеченост – в.л. сочи, че [фирма] има 1 лице на трудов договор /Б. А./ на длъжност „монтажник на дограма“, като останалите доставчици-нямат персонал. Конкретно за ползваните 2 пъти ДК по фактурите на [фирма] и за това дали антидатиране или погрешно счетоводно записване, в.л. отговаря, че фактура №4971 от 09.08.2018г. е издадена от [фирма] и е упражнено 2 пъти право на ДК- за дан.период м.08.2018г. и м.02.2019г., като по фактури

№4462 и №4504 е упражнен ДК в дан.период м.02.2019г. като в дневника за покупки е променена годината от 2017г. на 2018г., поради което за тях е налице антидатиране.

С ОГЛЕД ИЗЛОЖЕНОТО СЪДЪТ ПРАВИ СЛЕДНИТЕ ИЗВОДИ:

РА е издаден от ръководителя на ревизията и от възложилия ревизията орган, поради което на основание чл.119, ал.2 от ДОПК се прави извода, че се касае за компетентен орган.

В производството не са допуснати съществени процесуални нарушения. Относимите факти са установени правилно –за същите има констатации в РД, които на основание чл.120, ал.2 от ДОПК е част от РА. Същите се потвърждават и от изслушаната ССЧТЕ от в.л.М. Н., на което съдът напълно дава вяра.

Конкретно на първо място с РА на основание чл. 111, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 27, ал. 5 от ЗДДС, е доначислен данък в размер на 350,54 лв. за последния данъчен период във връзка с дерегистрацията. В тази връзка правилни са изводите, че дружеството е дерегистрирано по реда на ЗДДС, считано от 16.06.2020г. с Акт №220992001981018/08.06.2020 г.. Не е спорно, че от оборотна ведомост към 30.06.2020г., е установено, че към тази дата дружеството отчита дебитно салдо на активи по сметка 205 –„Транспортни средства“ в размер на 13 193,92лв.. От представена инвентарна книга е установено, че дружеството към 16.06.2020 г. отчита ротативна хибридна фурна – 2 бр., щанцов инструмент, хладилна витрина – 2 бр., хладилна витрина за шоколад и хладилна витрина за сладолед, фурна за пици, индукционен котлон и 2 бр. МПС - О. К.. По данни от електронния регистър на НАП и събраните в хода на предходната ревизия доказателства, заведените активи от дружеството са придобити с фактури, по които изцяло е ползван данъчен кредит, издадени от [фирма] и по договори за финансов лизинг с [фирма], ЕИК[ЕИК], [фирма], ЕИК[ЕИК] и [фирма], ЕИК[ЕИК].

Не е спорно, че с тези активи РЛ се е разпоредило и ги е отписамо-видно от представената оборотна ведомост, описаните активи по сметка 204, към 30.06.2020г. не са налични към момента на проверката. Видно от фактура №3...2/17.06.2020 г. /т.е. от дата следваща датата на дерегистрация по ЗДДС/ с получател [фирма], ЕИК[ЕИК], на стойност 950,00лв. с предмет описаните по-горе активи, без МПС. Не е спорно, че не е дачислено ДДС, тъй като получателят не е регистриран по ЗДДС.

Също не е спорно, че за МПС-та от дружеството е декларирано,

че автомобилите са иззети от [фирма] през м.11.2020г., видно от Уведомление изх.№01019553/1#7/02.10.2020г., издадено от лизингодателя във връзка с неизпълнение на клаузите по Договори за финансов лизинг №01019553/00001 от 10.04.2017г. и №01019553/00002 от 10.04.2017г..

С оглед изложените факти, които са безспорни, правилно е установено, че **към датата на дерегистрацията [фирма] отчита налични ДМА на стойност 1 752,71лв.**, формирани от данъчната основа при придобиването на активите, намалена с отчетените разходи за амортизация. В тази връзка правилно е приложена материално-правната норма на чл. 111, ал. 1 от ЗДДС, съгласно който към датата на дерегистрацията се смята, че лицето извършва доставка по смисъла на закона на всички налични стоки и/или услуги, за които е ползвало изцяло или частично данъчен кредит и които са: 1. активи по смисъла на ЗСч., или 2. активи по смисъла на **Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/**, различни от тези по т. 1.

Съгласно разпоредбата на чл. 27, ал. 5 от ЗДДС, данъчната основа на доставка на стоки и/или услуги по чл.111, определена към началото на месеца, в който е прекратена регистрацията на лицето, е данъчната основа при придобиването или себестойността на стоката, а в случаите на внос – на данъчната основа при вноса или на направените преки разходи за придобиване на услугата, намалена с разходи за изхабяване предвид обичайния икономически живот на стоката или на услугата. Когато данъчната основа не може да се определи по този ред, данъчната основа е пазарната цена.

Правилно от органите по приходите - данъкът се включва в резултата за последния данъчен период и се внася в срока за подаване на справка-декларацията за този данъчен период, като декларирането се извършва по общия ред на ЗДДС – чл. 111, ал. 3 от закона – декларира се по реда и в срока по чл. 125 и се внася в срока по чл. 89 от с.з., поради което на основание чл. 111, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 27, ал. 5 от ЗДДС, е доначислен данък в размер на 350,54 лв..

Следва да се има предвид, че съдът напълно споделя и изводите в потвърждаващото решение, които са свързани с доводи, които се правят и с жалбата до съда. Фурната за пици и индукционния котрон са придобити от [фирма] и [фирма] не през 2019г., а на 17.06-2020г. въз основа на фактура №2, а не през 2017г.. МПС

съответно са иззети от [фирма] през м.11.2020г., във връзка с Уведомление от 02.10.2020г., че по договорите за финансов лизинг дължи вноски и в срок от 15 дни и ако не бъдат платени, автомобилите следва да бъдат върнати.

Следователно към датата на дерегистрацията на ревизираното лице, МПС-та са налични в ревизираното дружество, както и фурната за пица и индукционният котлон, които също са били налични към 16.06.2020г.. Последващата им продажба, е неотнормима към дължимостта на данъка към датата на дерегистрация, към която активите са били налични и за които активи е ползван ДК.

Правилно ответникът е визирал целта на разпоредбата на чл. 111, ал. 1 от ЗДДС, а именно да се избегне възможността стоките, за които дължимият ДДС е станал подлежащ на приспадане, да станат обект на необложено с данък крайно потребление вследствие на преустановяването на облагаемата икономическа дейност, независимо от свързаните с последното причини или обстоятелства. Обосновано е позоваването на решение от 8 май 2013 г., М., С-142/12, т. 28- че „В този случай държавите членки могат да приемат, че данъчнозадълженото лице извършва само на себе си доставка, която поражда задължение за начисляване на дължимия или платен от него по получени доставки ДДС и за внасянето му в държавния бюджет“.

Следователно РА в тази част е правилен и законосъобразен, ведно с потвърждаващото го решение.

2. На второ място във втората част на РА не е признато приспаданатото право на ДК по конкретни фактури на различни основания.

2.1. С РА правилно е отказан право на ДК по 7 фактури издадени от [фирма], с начислен ДДС 15 000лв. и предмет - плащане по договор, поради нереалност на доставките.

Договор не е представен и не може да се установи какъв е предмета на доставките. Безспорно е, че фактурите са счетоводно отразени, но това не е достатъчно, а трябва да е установено, че стопанската операция е действително осъществена по издадената фактура, съобразно принципите на ЗСч. Във връзка с осчетоводяването не е налице аналитична счетоводна отчетност, която да удостовери отразяването на доставките в счетоводството на доставчика, а при отразяването само в счетоводството на ревизираното лице, поради което не може да се направи

взаимовръзка между страните по доставките и само въз основа на вписванията в него да се обоснове извод, че доставчикът действително е имал капацитета да извърши процесната доставка. Няма и съпътстващи документи, заявки, как е формирана цената. В тази връзка видно и от СИЕ /въпрос №3/ няма разписки, приемо-предавателни протокили, както и този доставчик няма кадровата и техническата обезпеченост –има 1 лице на трудов договор /Б. А./ на длъжност „монтажник на дограма“. Също, както и за останалите доставчици /които изобщо нямат пресонал/ в.л. прави генералния извод, че при осчетоводяването са нарушени принципите за документална обоснованост на счетоводните операции, вярно и честно представяне на счетоводно-отчетната информация-чл.24, ал.1 и ал.2 от ЗСчт.. Има хронологични регистри, но отразяването е формално на счетоводните операции. Също на въпрос 2 –дали са осчетоводени фактурите, по които е отказано право на ДК в счетоводството на доставчиците- вещото лица сочи, че за доставките от [фирма] няма данни за водена счетоводна отчетност.

Отделно трябва да се има предвид и че фактурите -не съдържат изискуемата от закона информация за доставката – не съдържат реквизит по чл. 114, ал. 1, т. 9 – количеството и вида на доставката и т. 11 единичната цена без данъка. Липсата на конкретни данни за вида на доставеното, от една страна, препятства преценката за реалност на доставките, а от друга - е самостоятелно основание за непризнаване на правото на данъчен кредит на основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 114, т. 9 от ЗДДС

Изложеното на фона на това, че управителят на доставчика -И. Г. К. е собственик/съдружник и представляващ /21 броя/, както и за м. 10.2018 г. [фирма] е декларирало получени доставки изцяло от доставчици с рисков профил по ЗДДС и с прекратена регистрация. За предходни периоди дружеството е подавало нулеви СД по ЗДДС, няма регистрирано ФУ, дружеството няма изплатени възнаграждения по гражданско праотношение, няма материлна база, то обоснован е извода, че доставките са нереални, защото не са можели да бъдат направени от фактурирания ги доставчик и се касае за доставките, които са привидни сделки. В този аспект обосновано е маркирана като относима и практиката на СЕС - Решение от 06 декември 2012 г. по дело С-285/11, [фирма], т. 36, че „ Ползването на данъчен кредит с измамна цел не се толерира

от закона“.

Следователно –съдът намира за правилно на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 и чл. 25, ал. 2 от ЗДДС, изводът да бъде отказан данъчният кредит по процесните фактури.

2.2. На следващо място –се отказва право на ДК по фактури, които касаят издател, който не е регистриран по ЗДДС изобщо или към данъчния период като [фирма],[ЕИК] /регистриран от 26.11.2019г./- 5 фактури, издадени в данъчни периоди м. 06, м. 07, м. 08, м. 09 и м. 10.2019г. с предмет покупка на материали и начислен ДДС 1 020,52 лв. и [фирма], ЕИК[ЕИК] – 5 фактури издадени в данъчни периоди от м. 01 до м. 05.2019 г., със същия предмет и начислен ДДС 853,55 лв. /никога не е бил регистриран/. Тези фактически обстоятелства не са оборени, а напротив потвърдени са от СИЕ. С оглед изложеното обосновано е налице приложението на чл.69, ал.1 от ЗДДС, съгласно която задълженото лице има право да приспадне на данъка за стоките или услугите, които доставчикът - регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави и правилно на посоченото основание е отказан данъчният кредит по издадените от [фирма] и [фирма] фактури.

2.3. Относно ползвания ДК по фактура №[ЕГН]/09.08.2018 г. издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет - брендиране на автомобил и начислен ДДС 357лв. –също фактическите констатации не са спорни, а именно, че при извършена преходна ревизия ДК по тази фактура, е признат в данъчен период м. 08.2018г., поради което повторното ползване на ДК по същата фактура **в данъчен период м. 02.2019 г.** –е неправилно. Видно от СИЕ - дали има погрешно счетоводно записване или антидатиране - в.л. отговаря също нееднозначно, че фактура №4971 от 09.08.2018г. е издадена от [фирма] и е упражнено 2 пъти право на ДК- за дан.период м.08.2018г. и м.02.2019г.. Също в.л. допълва, че като по фактури №4462 и №4504 е упражнен ДК в дан.период м.02.2019г. като в дневника за покупки е променена годината от 2017г. на 2018г., поради което за тях е налице антидатиране.

Следва да се има предвид, че в хода на ревизията при насрещната проверка на [фирма], завършила с ПИНП №П-22221721060288-141-001 07.04.2021г. – е констатирано, че доставчикът е издал на ревизираното лице фактури

№[ЕГН]/10.11.2017г., с предмет на доставката демонтаж и брендиране на автомобил, с начислен ДДС 349,60 лв. и фактура №[ЕГН]/04.12.2017г., с предмет на доставката демонтаж и монтаж фолио автомобил и начислен ДДС 461,80 лв., по които 2 фактури отново е упражнено право ДК два пъти- РЛ е **променило годината от 2017 г. на 2018 г.**, но е запазило датите.

В заключение- констатациите за променената година –се потвърждават и от СИЕ, отделно е безспорно, че по едни и същи фактури – с едни и същи данни за предмет и стойност, вкл. дата и месец, но различна година – е упражнено 2-пъти право на ДК, което е недопустимо, поради което правилно на основание чл. 72, ал. 1 от ЗДДС, с РА, е отказано право на приспадане на данъчният кредит по описаните три фактури в посочените размери в данъчен период м. 02.2019 г.

2.4. На следващо място има отказано право на признаване на ДК по фактури, извън допустимия период за упражняване на данъчен кредит. Това са фактури, издадени от [фирма], ЕИК[ЕИК] в данъчен период м. 01.2018г., с предмет - услуга и начислен ДДС 198лв.; [фирма], ЕИК[ЕИК], издадени в данъчни периоди м. 01 и м. 03.2018 г., с предмет - услуга и начислен ДДС 263,14 лв.; **[фирма]**, ЕИК[ЕИК], издадени в данъчни периоди м. 01 и м. 03.2018г., с предмет -услуги и начислен ДДС 869,85лв. При проверка в електронния регистър на НАП се установява, че фактурите, описани на стр. 18-19 от РД, са включени в дневника за покупки на ревизираното лице в данъчен период м.04.2019г., т.е. **след изтичането на 12 месеца**, определени с чл. 72 от ЗДДС. Следователно - за тези фактури не са изпълнени условията за упражняване на право на приспадане на данъчен кредит, с оглед допустимия период за упражняването му съгласно чл. 72, ал. 1, ал.2 т.1 и т.2 от ЗДДС, поради което обосновано е отказано право на ДК.

2.5. Правилно е отказано право на ДК по фактура №[ЕГН]/14.01.2020г., издадена от [фирма], ЕИК[ЕИК], с предмет на доставката - външни услуги и начислен ДДС 400лв., тъй като получател е друго лице, а не РЛ-- - „МР В.“ Е., ЕИК[ЕИК], с предмет на доставката -поддръжка на сайт. Следователно –налице са основанията по чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС.

2.6. За данъчните периоди м. 11 и м. 12.2018г., м. 06, м. 11 и м. 12.2019г. и м. 02.2020г., са начислени само лихви за забава, поради невнасяне в срок на декларирания ДДС от РЛ в подадени

от същата справки-декларации, като в тази връзка също жалбоподателят не оборва направените констатации.

Следователно – жалбата изцяло е неоснователна и следва да се отхвърли. В представените писмени бележки се ицзлагат отново доводите, представени с жалбата вкл. има позоваване на нетълкувателна практика, касателно непризнатите доставки от "нова С."Е. за това, че съгласен посоченото решение на ВАС - органите по приходите трябва да изследват кой е осъществил доставката, след като не е доставчика. Конкретно обстоятелствата са различни и са свързани дори с неяснота относно предмета на същата.

С оглед изхода от спора и предвид доначислен данък от 350,54лв. по чл.111 от ЗДДС за данъчен период м.06.2020г., както и за останалите данъчни периоди е доначислен ДДС по отказано право на ДК в общ размер от 19 773,39лв. и лихви за забава в общ размер от 55 514,74лв. или общо 75 638,67лв. интерес- по чл.8, ал.1 т.4 от Наредба №1/2004г. се следва юрк.възнаграждение от 2799лв..

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ КАТО НЕСНОВАТЕЛНА жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], център „Д. Н.“ №28 срещу РЕВИЗИОНЕН АКТ №Р-22221920006125-091-001 от 14.04.2021г. издаден от П. Т. П. –орган, възложил ревизията и от П. Т. П.-ръководител на ревизията, потвърден с РЕШЕНИЕ №1125 от 26.07.2021г. на Директора на дирекция ОДОП, в частта за данъчни периоди от м.01.10.2018г. до м.16.06.2020г. /без дан.периоди от м.03.2020г. до м.05.2020г., когато не са начислени задължения и в която част не е предмет на съдебно оспорване/, като с РА в оспорената част са установени допълнителни задължения по ЗДДС като е доначислен данък от 350,54лв. за данъчен период м.06.2020г., както и за останалите данъчни периоди е доначислен ДДС по отказано право на данъчен кредит в общ размер от 19 773,39лв. и лихви за забава в общ размер от 55 514,74лв..

ОСЪЖДА [фирма] ЕИК[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], център „Д. Н.“ №28 да заплати на НАП юрисконсултско възнаграждение от 2799лв..

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС

чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия: